

CHƯƠNG 10

CUỒNG NHÂN

Tôn Thiên Thành hự lên một tiếng, thân hình lại vọt lên, cả người lẫn kiếm xô vào Sở Liệt, Trương Thiên Hộ chiếc bàn tính chọt quét ngang ra, choang một tiếng càn thanh kiếm lại .

- Giết y thì một mình Sở mỗ cũng đủ, các người lánh ra đi.

Trương Thiên Hộ cười nói:

- Việc của chúng ta tuy rõ ràng rồi, nhưng việc của thằng nhỏ Thẩm thì chưa.

Sở Liệt thoáng sửng sốt:

- Phải rồi, họ Tôn kia, tại sao người giả dạng Ngải Phi Vũ hả?

Tôn Thiên Thành chưa đáp, Trương Thiên Hộ đã nói tiếp:

- Chủ nhân của người đem người làm mồi như chúng ta cần câu, người không cần phải che giấu cho y nữa, mà nói lại, chẳng lẽ bốn người chúng ta lại không thể bảo vệ được cho người yên ổn hay sao.

- Ý người là chỉ cần ta chịu nói ra, các người không những không giết mà còn bảo vệ cho ta phải không ?

Trương Thiên Hộ quả quyết nói:

- Đúng thế !

Tôn Thiên Thành cười rộ:

- Tuy các người rộng rãi như thế, nhưng đáng tiếc là ta vẫn phải liều mạng.

Sở Liệt lập tức quát lớn:

- Muốn liều mạng thì bước lên đây!

Trương Thiên Hộ lại nói:

- Tôn bằng hữu, người nghĩ kỹ chưa ?

Tôn Thiên Thành hỏi lại:

- Người nghĩ rằng các người bảo vệ cho ta được à ?

Trương Thiên Hộ thản nhiên đáp:

- Có thể Giang Nam Tứ Hữu không đủ sức, nhưng nếu cần, còn có thể mời một vài người bạn già giúp đỡ.

Tôn Thiên Thành chọt than một tiếng:

- Đáng tiếc...

Trương Thiên Hộ nói:

- Chúng ta một lời nói ra là làm ...

- Ta chỉ tiếc rằng các người bảo vệ tính mạng của bản thân còn chưa xong, làm sao bảo vệ được ta.

Trương Thiên Hộ nghe xong đổi sắc mặt, Tôn Thiên Thành vung kiếm một cái:

- Huống hồ chủ nhân có một thanh ma đao trong tay, bạn bè của các người mời, biết đâu lại muốn giết ta ?

Trương Thiên Hộ ánh mắt rùng rục:

- Người muốn nói rằng sở dĩ người có thể biến thành Ngải Phi Vũ là nhờ chủ nhân người có một thanh ma đao à ?

- Sự thật thì đó là một thanh ma đao !

Tôn Thiên Thành trong mắt lộ vẻ sợ sệt, đột nhiên gầm lên một tiếng quái dị, phóng kiếm đâm mau vào Trương Thiên Hộ.

Trương Thiên Hộ chiếc bàn tính sút keng một tiếng gạt qua, Tôn Thiên Thành lại đâm tiếp nhát thứ hai, nhát thứ ba, kiếm sau mau hơn kiếm trước.

Trương Thiên Hộ đỡ liên tiếp mười tám chiêu, chợt nói:

- Bắt lấy y, phải bắt sống đây !

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói ngay:

- Muốn y chết dĩ nhiên là được, còn muốn bắt sống, cũng chẳng khó gì.

Câu nói chưa dứt, cây trượng gỗ lê đã đánh ra bảy nhát, Liễu Thanh Phong cũng phóng kiếm từ ngang hông đâm ra.

Sở Liệt cũng đồng thời nghiêng người, hai chưởng đẩy vào giữa mặt Tôn Thiên Thành.

Trong giây phút ấy Tôn Thiên Thành lại nhảy vọt lên.

Trượng, kiếm, chưởng đều cùng lúc đánh trượt, nhưng Tần Độc Hạc biến chiêu rất mau lẹ, lăng không vọt lên quét một trượng vào lưng Tôn Thiên Thành, lại hất một cái, Tôn Thiên Thành bắt chợt rơi xuống.

Tôn Thiên Thành hự lên một tiếng đau đớn, chưởng trái đánh bật cây trượng ra, cả người lẫn kiếm lăng không vọt tới Sở Liệt.

Sở Liệt quát lớn:

- Tới thì hay !

Lại hết sức phóng chưởng đánh ra.

Nhưng trong chớp mắt ấy, đột nhiên ông ta cảm thấy ngang lưng tê rần một cái, chân khí vận lên nửa chừng đột nhiên dừng lại.

Tôn Thiên Thành đồng thời gầm lớn, nửa thước mũi kiếm chợt lìa khỏi thanh kiếm bắn vào cổ họng Sở Liệt.

Sở Liệt chân khí chợt đứt ngang, biết rằng đã bị ám toán, nhưng một tiếng kêu hoảng sợ vừa ra khỏi miệng, đã bị nửa thước kiếm bắn trúng vào cổ họng.

Tiếng kêu lập tức đứt ngang, Sở Liệt tuyệt khí chết ngay, nhưng thân hình vẫn đứng sững không đổ xuống.

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc, Liễu Thanh Phong nhất tề gầm lên một tiếng giận dữ, nhảy xổ vào y.

Tôn Thiên Thành chỉ tay một cái, ba mũi độc châm lóng lánh từ chỗ thanh kiếm bị gãy bắn ra, phóng tới Trương Thiên Hộ.

Trương Thiên Hộ trong lúc giận dữ vẫn giữ được sự trấn định, nghiêng người qua một bên, độc châm bắn lướt qua bụng.

Tay phải ông ta vẫn luôn một cái, ba hàng con toán ngọc trong cái bàn toán bắn mau về phía Tôn Thiên Thành.

Liễu Thanh Phong thanh kiếm cũng đồng thời dè thanh kiếm của Tôn Thiên Thành xuống.

Ba hàng con toán ít nhất cũng có hai viên đánh vào người Tôn Thiên Thành làm y hoảng choạng, cây trượng gỗ lê của Tàn Độc Hạc lập tức nhân chỗ sơ hở đánh vào, quét ngang vấp lưng Tôn Thiên Thành.

Tôn Thiên Thành kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu, thân người chúi về phía trước, Liễu Thanh Phong một kiếm chém xuống.

Tiếng kêu chưa dứt, đầu Tôn Thiên Thành đã rời khỏi cổ, bay ra hơn một trượng.

Liễu Thanh Phong lúc ấy mới sực nhớ là phải bắt sống, nhìn vết máu trên lưỡi kiếm sững sờ đứng im tại chỗ.

Cái xác không đầu của Tôn Thiên Thành đổ xuống.

Liễu Thanh Phong run run chùi vết máu trên mũi kiếm, buột miệng nói:

- Lão đại ...

Trương Thiên Hộ lắc lắc đầu:

- Cũng được, một mạng đền một mạng !

Tàn Độc Hạc cầm cây trượng xuống đất, vọt tới ôm xác Sở Liệt.

Liễu Thanh Phong vừa sững sờ vừa đau đớn bước tới.

Trương Thiên Hộ là người bước tới sau cùng, bước rất chậm, sắc mặt ngưng trọng, cũng chưa nói tiếng nào.

Tiếng động trong dãy lỗ tròn đã dừng lại, vẫn không thấy Thẩm Thăng Y xuất hiện.

ooo

Thẩm Thăng Y hoàn toàn không hề gì, toàn thân không bị vết thương nào, bốn hán tử áo trắng và mười mấy nàng Tư Mã Tiên Tiên không một ai thoát, tất cả đều bị chàng phong tỏa huyết đạo, nằm dài trên đất.

Chàng đang định khom người gỡ tấm vải trắng che mặt của một người áo trắng ngoài cùng, cánh tay vươn ra được nửa chừng chợt dừng lại, lui lại ngồi xuống một cái ghế bên cạnh.

Kiểm chưa tuốt ra khỏi vỏ, thanh kiếm bên tay trái của chàng đặt ngang đầu gối, tay phải đặt lên vỏ kiếm, như có điều gì đang suy nghĩ.

Tiếng mõ cầm canh trong hang tròn vang tới, theo kinh nghiệm của Thảm Thăng Y, căn cứ vào tiếng mõ thì có thể biết trong Giang Nam Tứ Hữu ắt đã có người xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng chàng thủy chung vẫn ngồi yên không có phản ứng gì.

Trên bức vách không hề có gió, mà tấm rèm ngọc ở cửa lại khua, từng viên từng viên ngọc bay tung rồi chợt biến thành bụi vụn.

Phía sau tấm rèm xuất hiện một người đang đứng, mặc tấm áo dài trắng, mặt cũng che tấm sa trắng, chỉ để hở đôi mắt.

Đôi tròng mắt phơn phớt xanh, lặng lẽ phát ra ánh sáng lạnh lùng.

Không nghi ngờ gì nữa, người này không phải là một kẻ tầm thường, nên Thảm Thăng Y đã sớm phát hiện được sự có mặt của y.

(Đoạn này rất tiếc thiếu 2 trang, vị nào có xin gửi đến TKC để hoàn thiện trọn bộ, phần thiếu đại ý nh sau: Thảm Thăng Y đánh thắng được người áo trắng nhưng y lại tự sát luôn, sau đó xuất hiện một vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần tự xưng là Ngọc Diệp. Vị cô nương này chẳng những dung diện xinh đẹp mà thân hình càng quyến rũ, diễn màn thoát y khiến Thảm Thăng Y nhìn đờ đẫn cả người)

- Vậy thì cứ nhìn cho rõ

Ngọc Diệp như dướn bước về phía Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y hai mắt nhìn thẳng, thanh kiếm bên tay trái từ đầu gối nhấc lên, tay phải Ngọc Diệp lập tức vượt tấm rèm ngọc sau lưng một cái, thân hình đồng thời vọt lên, một đạo hàn quang bay về phía Thảm Thăng Y.

Đó là một thanh trường kiếm như ngọn chùy.

Có câu nói "Kiếm mau như chớp", nhát kiếm này quả là mau như chớp xẹt.

Thảm Thăng Y đôi mắt như ngây dại, thanh kiếm trong tay không hề lay động, nếu không chết cũng bị trọng thương dưới nhát kiếm này.

Nhưng không, kiếm quang vừa chớp lên, đôi mắt của chàng cũng chuyển động, thanh kiếm bên tay trái cũng đồng thời cất lên,

Trong chớp mắt ánh lửa bắn tung toé ấy, thanh kiếm như nhọn chùy đã phóng trúng mũi kiếm của Thảm Thăng Y.

"Keng" một tiếng, thân hình Ngọc Diệp lao đảo tung ra, nhưng giữa lúc ấy lại đâm tới ba nhát.

Thảm Thăng Y không đón đỡ, dẫm hai chân một cái, cả người lảo lổ bay ra hơn nửa trượng, cái bàn bên cạnh lập tức bị ba chiêu kiếm của Ngọc Diệp đánh nát.

Ngọc Diệp thân hình mau lẹ băng qua một bên, ánh mắt nhìn chăm chăm lên mặt Thảm Thăng Y.

- Người là một thằng ngọc à ?

- Nếu là thằng ngốc thì bây giờ làm sao trả lời cô?

Ngọc Diệp xì khê một cái:

- Người chê ta không hấp dẫn?

Thảm Thăng Y cười cười:

- Đây không phải là chỗ cởi quần áo, hướng chỉ trong mắt cô còn đầy sát khí ?

- Khoả thân ở chỗ không nên khoả thân, ta làm rồi.

Ngọc Diệp than một tiếng, khom người như định nhặt tấm áo lên, trong chớp mắt ấy, thanh kiếm trong tay đột nhiên bay ra.

Nhát kiếm này còn mau hơn chớp, Thảm Thăng Y thân hình cũng đồng thời rời khỏi chiếc ghế, vọt lên trên không .

Thanh kiếm bay ra cắm vào lưng ghế, chiếc ghế trong chớp mắt vỡ ra thành bốn năm mảnh, gỗ vụn bay tung toé.

Thân hình Ngọc Diệp đang khoả thân cũng đồng thời lui lại xuyên qua tấm rèm chạy mau đi,

Thảm Thăng Y thân hình đồng thời xoay trên không hạ mau xuống chỗ tấm rèm, nhưng đúng lúc ấy một chiếc tua rèm chột đứt ra, những viên ngọc bắn như mưa rào vào người Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y đang trên không, thanh kiếm "vù" một cái biến thành một màn kiếm quang bao bọc, những viên ngọc bắn vào màn kiếm quang lập tức nát vụn thành bột.

Chàng đã thấy trong mỗi viên ngọc đều có chứa một mũi ngân châm, nhưng mớ ngọc đã không làm chàng bị thương được, thì có thêm ngân châm cũng vô ích.

May mà Thảm Thăng Y không phải là một người thô mãng, nhưng bị ngăn chặn như thế thân hình cũng chột rơi xuống.

Sau tấm rèm ngọc lại có một tấm rèm ngọc khác, cũng một chiếc tua rèm đứt ra. Trước khi mấy viên ngọc bay tới, ánh kiếm chớp lên, tấm rèm ngọc cũng rơi xuống tan nát.

Phía sau tấm rèm ngọc không có gì, nhưng đường vào đã bị một bức tường chắn ngang.

Thảm Thăng Y cau mày, cũng chưa có cử động gì, sau lưng vang lên tiếng áo phàn phật, bọn Trương Thiên Hộ đã lần lượt lướt vào. Liễu Thanh Phong hai tay ôm xác Sở Liệt .

- Sở Liệt tiền bối...

Trương Thiên Hộ lắc đầu, Tàn Độc Hạc nói ngay:

- Thanh kiếm của Tôn Thiên Thành ẩn giấu cơ quan, y lại là người thô mãng.

Thảm Thăng Y chép miệng:

- Tôn Thiên Thành chính là Ngải Phi Vũ kia.

Liễu Thanh Phong gật đầu:

- Giữa chúng ta có chuyện hiểu lầm, nhưng thật ra cha y đã chết trong tay bọn ta.

Thẩm Thăng Y nói:

- Vãn bối ở đây đã nghe được không ít chuyện.

Liễu Thanh Phong ánh mắt dời lên bức tường:

- Chúng ta lại bắt đầu bị nguy khốn rồi.

Thẩm Thăng Y khẽ gật đầu:

- Bức tường này sợ không phát là thật .

- Phải không ?

Trương Thiên Hộ bước lên

- Người cuối cùng giao thủ với ta đã theo bức tường này chạy mất, Thẩm Thăng Y cũng bước lên một bước, thanh kiếm rạch một nhát.

- Soạt một tiếng, mũi kiếm đã xuyên qua tường.

- Đúng là giả rồi !

Trương Thiên Hộ sờ sờ lên tường, chiếc bàn toán đập mạnh một nhát

" Bùng " một tiếng, bức tường không đổ xuống, nhưng lại vỡ ra một cánh cửa thoát bí mật.

Cửa không ngừng lay động, bức tường cũng thế, Trương Thiên Hộ chỉ nghe "bùng" một tiếng đã biết ngay là tường bằng gỗ vế nên, chiếc bàn toán lại vung lên, đánh vỡ thêm một chỗ nữa.

Thẩm Thăng Y đánh thêm ba kiếm, vỡ toác luôn bức tường, bước vào đầu tiên.

Trương Thiên Hộ theo sát phía sau, Liễu Thanh Phong ôm xác Sở Liệt cũng vào theo, Tần Độc Hạc cầm cây trượng gỗ lê đi sau cùng.

Trước mặt bọn họ là một con đường, cách vài trượng lại có một bức tường chắn ngang, Thẩm Thăng Y cẩn thận đi từng bước, đến trước tường cũng không cảm thấy có chút gì khác lạ, nhưng khi chàng lấy kiếm gỗ lên, thì lại vang lên tiếng sắt thép chạm nhau.

Trương Thiên Hộ nói:

- Bức tường này là thật, một bên chắc có tường giả.

Tường hai bên nhìn bề ngoài cũng chẳng có gì khác, Trương Thiên Hộ quay qua trái, Thẩm Thăng Y đi sang phải, chia nhau người cầm bàn toán, người cầm kiếm gỗ thử, thanh kiếm của Thẩm Thăng Y phá vỡ được một đường ra, đi tiếp không bao lâu , lại có một bức tường ngăn đường.

Trương Thiên Hộ bất giác thở dài:

- Thật thật giả lẫn lộn nếu cứ đi thế này, chẳng biết đến lúc nào mới hết.

Tuy ông tính toán cẩn thận, nhưng trong tình hình này cũng có cảm giác không biết làm sao .

Tần Độc Hạc cũng hừ lạnh một tiếng:

- Loại tường giả này rõ ràng có thể tùy ý di động, chúng ta cứ theo một đường mà đánh phá thẳng cũng không phải là không có khả năng.

Liễu Thanh Phong cười gượng:

- Nhưng khi chúng ta ra được chỗ này, người ở đây chắc đã chạy sạch không còn một ai.

Trương Thiên Hộ trầm ngâm nói:

- Muốn xây dựng một nơi như thế này không phải là sáu tháng một năm mà làm xong được, chắc chắn chủ nhân thanh ma đao không dễ dàng chịu bỏ đi.

Thẩm Thăng Y lắc đầu:

- Cho nên chúng ta càng phải cẩn thận hơn.

Trương Thiên Hộ chiếc bàn toán trong tay lại vung ra:

- Đúng thế. Muốn bảo vệ được bí mật của nơi này thì phải trừ khử bọn ta.

Tần Độc Hạc cười nhạt:

- Đâu có dễ thế.

Trương Thiên Hộ ngẩng đầu nhìn:

- Cũng may là còn có đèn, không thì thật không biết làm sao.

Ánh đèn từ trên đầu rủ xuống không sáng lắm, so với khi họ tiến vào vẫn thế, nhưng khi Trương Thiên Hộ nói chưa dứt lời, đã lập tức tắt phụt.

Trương Thiên Hộ sa sầm mặt:

- Xem ra có người nghe lén chúng ta nói chuyện.

Thẩm Thăng Y thân hình lập tức vọt lên tới cạnh ngọn đèn, rồi trở lại nói:

- Đèn hết dầu rồi.

Trương Thiên Hộ cau mày:

- Dầu hết cũng chưa chắc đèn đã tắt ngay, đây không phải là ngẫu nhiên đâu.

Một ánh lửa loé lên trong tay Thẩm Thăng Y, đó là một đồ đánh lửa, cùng lúc ánh lửa sáng lên, Thẩm Thăng Y kiếm đã đâm luôn một mũi vào tường khoét thành một lỗ thủng.

Trương Thiên Hộ lập tức bước tới, cầm bàn toán đánh mau, phá tung bức tường.

Sau bức tường lại là một con đường tối om om. Trương Thiên Hộ cười gượng:

- Xem ra bao nhiêu đèn đều tắt hết rồi.

Thẩm Thăng Y bước lên một bước:

- Nhưng chúng ta không thể cứ đứng ngơ ngác ở đây.

Trương Thiên Hộ chợt hỏi:

- Trong người người có mấy cái mồi đánh lửa?

Thẩm Thăng Y đáp:

- Ba cái.

Trương Thiên Hộ quay đầu:

- Còn các người?

- Ta đã không dùng tới nó lâu lắm rồi.

Tần Độc Hạc nói:

- Còn ta tôi thiếu đã hai mươi năm không sờ tới nó.

Trương Thiên Hộ thở dài than một tiếng :

- Ta là kẻ buôn bán đương nhiên không mang sẵn vật đó trong người.

Thẩm Thăng Y cũng chép miệng:

- Lão tiên bối tính toán cẩn thận thận sao lại quên món đồ vật nhiều công dụng này !

Trương Thiên Hộ sững sờ cười gượng, Tần Độc Hạc, Liễu Thanh Phong cùng a lên một tiếng.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm lay động, chẻ lấy mấy thanh trong bức tường gỗ đốt lên.

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc mỗi người đón lấy một thanh, chung quanh lập tức sáng lên, Tần Độc Hạc cây trượng vung ngang ra đánh lên một bức tường, "chát" bức tường đã bị đánh thủng một lỗ.

Đúng lúc ấy, một điệu nhạc kỳ lạ vang lên .

- Tiếng gì thế nhỉ ?

Trương Thiên Hộ chẳng nhìn thấy gì trong lỗ thủng cả.

Tần Độc Hạc quay đầu:

- Điệu nhạc này nghe thật khó chịu.

Trương Thiên Hộ than:

- Hiện tại ta cảm thấy rất bức bối.

Tần Độc Hạc xoay xoay người, cũng thấy có gì không ổn, Thẩm Thăng Y thì đứng bên cạnh không hề động đậy.

Tần Độc Hạc lạ lùng, nhin không được hỏi:

- Lão đệ, ngươi có sao không ?

- Vẫn bối đang nghe điệu nhạc này.

Trương Thiên Hộ vội hỏi:

- Có phải là điệu nhạc trước đây ngươi đã nghe không ?

Thẩm Thăng Y cau mày:

- Ở trước con hẻm nhỏ. Âu Dương Lập nghe thấy điệu nhạc này đã không ngừng tấn công .

Trương Thiên Hộ kinh ngạc nói:

- Hay là họ cũng định xua một đám Âu Dương Lập ra đây tấn công bọn ta ?

- Chỉ sợ không phải.

Thẩm Thăng Y hai hàng lông mày nhăn tít.

- Lão đệ nghĩ tới chuyện gì ?

- Rắn !

Thẩm Thăng Y chợt cảm khúc gỗ đang cháy trên tay cắm vào bức tường.

Tần Độc Hạc chợt kêu lên:

- Nghe kìa, tiếng gì thế nhỉ ?

Trong tiếng nhạc, đã nghe nhiều tiếng sột soạt vang lên, càng lúc càng rõ, Trương Thiên Hộ liên tục thay đổi sắc mặt:

- Chẳng lẽ đúng là rắn à ?

Bức tường bị vỡ lập tức cháy bùng lên, dưới ánh lửa sáng rực, mấy người đều nhìn thấy rõ mọi vật mà không hề thấy một con rắn nào, nhưng tiếng động vẫn càng lúc càng rõ, càng lúc càng vang lên.

Tiếng động rõ ràng là phát ra sau bức vách, Thảm Thăng Y trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nói:

- Chúng ta lui lại đi.

Trương Thiên Hộ không nói năng gì, lui lại sau bức tường đang cháy.

Đúng lúc ấy tự nhiên hai bên phía trên bức tường mở ra một khoảng trống lớn, vô số rắn rơi như mưa xuống.

Đám rắn này lớn nhỏ khác nhau, nhưng con nào cũng rắn ri loang lổ, dưới ánh lửa trông càng đáng sợ.

Bên này Thảm Thăng Y, Tàn Độc Hạc, Liễu Thanh Phong nhất tề kêu lên một tiếng kinh hãi, bên kia Trương Thiên Hộ cũng không khác, trên đầu ông ta cũng mở ra một khoảng trống, vô số rắn rơi xuống.

Vũ khí trong tay bốn người đồng thời triển khai, Trương Thiên Hộ trong lúc hoảng sợ vẫn không mất hết trí khôn, chưởng bên trái đánh tung mấy con rắn bay ra, vọt nhanh tới bức tường gỗ, tay phải quờ một cái bầu vào ván tường, thân hình lập tức treo lơ lửng trên đó.

Cây trượng gỗ lê của Tàn Độc Hạc như con lóc quét ra đánh tung đám rắn sang một bên, Liễu Thanh Phong tay trái cắp xác Sở Liệt, tay phải tuốt kiếm, kiếm thế thi triển, trong bóng kiếm chớp lên mấy con rắn đứt làm hai khúc máu văng tung toé, rơi xuống đám rắn ở dưới đang phì phì ngóc lên bọn họ.

Liễu Thanh Phong thân hình nhảy vọt lên, vung kiếm một cái đâm vào tường, thân hình cùng xác Sở Liệt treo lơ lửng trên cán kiếm.

Tàn Độc Hạc cả người lẫn trượng bay chéch lên, tay trái quờ một cái cũng móc vào bức tường giả đang cháy, cây trượng gỗ lê trong tay không ngừng đánh xuống, đập chết lũ rắn đang nhao nhao bò lên tường.

Thảm Thăng Y không nhảy lên, vẫn đứng sững ở giữa, thanh kiếm bên tay trái vung ra, không con rắn nào tới gần chàng mà thoát chết, đều đứt lìa bay tung toé dưới lưỡi kiếm, tay phải chàng kéo vạt áo dài lên đập xuống, hai chân di động mau lẹ, những con rắn sắp tới gần đều bị chàng dẫm nát bét.

Nhìn thấy Liễu Thanh Phong và Tàn Độc Hạc đều đã yên ổn rời khỏi mặt đất, Thảm Thăng Y thân hình cùng thanh kiếm mới biến thành một chiếc cầu vòng bay thẳng về phía vách tường bị vỡ.

Hai bức tường di động đứng lúc ấy khép lại mau lẹ, nhìn thấy như Thảm Thăng Y sắp bị kẹp lại, nhưng Thảm Thăng Y hai chân kịp thời bật lên, lại vọt mau tới.

Bên trên rõ ràng là một gian phòng khách rộng rãi lộng lẫy, nhưng với Thảm Thăng Y mà nói thì không có gì là lạ.

Đây chính là nhà trong của Tư Mã Trường Cát.

Thảm Thăng Y vừa vọt lên tới đã nhìn thấy tám bình phong gỗ tử đàn chạm hình Tiên nữ, cũng nhìn thấy Tư Mã Trường Cát.

Tư Mã Trường Cát đang ngồi xếp bằng trước tám bình phong, hai tay cầm một chiếc sáo hình thù kỳ dị.

Chiếc sáo này một đầu còn nằm giữa đôi môi y, nhưng không vang lên tiếng nào, hai vành môi y đã biến thành màu xanh tái, dưới ánh đèn như cũng phát ra ánh sáng.

Hai mắt y mở to, như đang trừng trừng nhìn Thảm Thăng Y, con ngươi không hề động đậy.

Thảm Thăng Y càng nhìn càng thấy đây không phải là một người còn sống.

Chàng không nhìn lâu, thân hình chợt di động vọt qua phía trái gian phòng, trên tường chỗ này lúc ấy có một cửa thoát bí mật đang đóng lại.

Sau cửa thoát bí mật là một gian mật thất, đèn đuốc sáng trưng, có thể thoáng thấy một tấm màn thêu lớn, có mấy hán tử áo trắng đang sắp rời khỏi tấm màn.

Lúc Thảm Thăng Y vọt tới, cánh cửa đóng lại chỉ còn có một khe hở nhỏ, khe hở này chàng không thể lọt qua đã đành, mà thanh kiếm của chàng cũng không lọt qua được.

Thanh kiếm vừa đâm vào, Thảm Thăng Y lập tức buông tay trái ra, hai tay chấp lại, đánh mạnh vào cửa.

Tuy chàng không luyện công phu Thập Tam Thái Bảo, nhưng nội công thâm hậu, một phát đánh này uy lực không phải tầm thường.

Cánh cửa bị vương thanh kiếm, chưa vào đúng khớp, cũng không phải dày nặng gì lắm, lập tức bị song chưởng của Thảm Thăng Y đánh tung ra.

Thảm Thăng Y mau lẹ xông vào, chân vừa bước lên, tay trái đã mau lẹ chụp lấy thanh kiếm, "choang choang" gạt hai ngọn trường đao chém vào giữa mặt.

Trong gian mật thất có tất cả tám hán tử áo trắng, người nào cũng đã tuốt đao cầm lăm lăm trên tay, nhất tề sẵn vào chém Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y đánh mau thắng mau, tay trái vung kiếm tay phải phát chưởng, mau lẹ đánh ngã tám người, thanh kiếm rê một cái kê vào cổ một hán tử áo trắng :

- Mau mở cửa hầm ra.

Hán tử áo trắng chỉ cười.

Tiếng cười này lạ lùng khôn tả, một búng máu đen từ miệng y vọt ra, thân hình cũng lập tức ngã xuống.

Bảy hán tử còn lại cũng đồng thời ngã xuống, miệng phun máu đen, tất cả đều đã ngậm thuốc độc trong miệng.

Thẩm Thăng Y bất giác sửng sò, ánh mắt chuyển qua chiếc màn thêu lớn, thanh kiếm cắm xuống đất một cái, hất hai tay ra, chụp lấy hai ngọn gậy sắt bên trong chiếc màn, xoay xoay cuộn lại.

Chiếc màn lớn này rất khó cuộn lại, cuộn như thế không rõ có làm lộ mặt hằm ra không, Thẩm Thăng Y không biết rõ nhưng cũng thử xem.

Một tiếng động trầm đục vang lên, mặt đất quả nhiên di động, hai chiếc bánh xe sắt hai bên gian mật thất bắt đầu xoay chuyển.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy càng ra sức cuộn.

Tiếng áo phan phật, Trương Thiên Hộ từ dưới đất xông lên, kế đó là Liễu Thanh Phong ôm xác Sở Liệt, sau cùng là Tần Độc Hạc.

Quần áo họ đều loang lổ vết máu rằn, Tần Độc Hạc trên cây trượng gỗ lê còn vướng một con rắn lớn. Người xuống trượng xuống, quần áo ướt đầm, vẩy tay một cái, tốt kiếm xông luôn vào gian mật thất.

Tần Độc Hạc thân hình dừng lại hỏi ngay:

- Lão đệ, vẫn khỏe chứ ?

Người này là một lão nhân ngày thường rất lạnh lùng, lúc ấy trong đôi mắt lại hiện vẻ vô cùng quan tâm.

Thẩm Thăng Y lắc đầu:

- Không bị gì cả.

Trương Thiên Hộ xông vào tới, nghe thấy cười một tiếng:

- Không bị gì thì xin chém lão già này một kiếm.

Rồi lập tức đưa tay trái ra.

Đốt trên cùng ngón trỏ tay trái của ông ta đã biến thành màu đỏ bầm, dòng máu tươi theo ngón tay bị chặt đứt phun ra, trộn lẫn với những giọt máu bầm từ đầu ngón tay bị chặt chảy ra trên mặt đất.

Trương Thiên Hộ không đổi sắc mặt, cười cười nói:

- Con rắn này độc thật, may mà nội lực của lão nhân gia ta không kém lắm.

Thẩm Thăng Y móc ra một chiếc bình đựng thuốc kim sang, mở nút rắc lên chỗ ngón tay bị đứt của Trương Thiên Hộ.

Trương Thiên Hộ lại cười cười:

- Đúng là người qua lại giang hồ, trong người có đủ cả bụi nhùi thuốc men.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi không dùng bàn tính mà dùng kiếm, thì chắc con rắn này không đớp ngươi được.

Trương Thiên Hộ nói:

- Người buôn bán mà không dùng bàn tính thì không phải kiêu.

Tần Độc Hạc cũng không quan tâm gì tới ông ta nữa, ánh mắt nhìn qua mặt Tư Mã Trường Cát:

- Té ra là thằng tiểu tử này xưa răn, hại người không được lại chết vì răn cản..

Trương Thiên Hộ ánh mắt di động:

- Không phải, theo ta thấy thì chắc chắn độc là trên chiếc sáo.

Thẩm Thăng Y gật đầu:

- Đây là đề phòng khả năng chúng ta xông ra được nên giết người diệt khẩu đây.

Trương Thiên Hộ cười gượng nói:

- Xưa nay ta vẫn cho rằng y không biết gì nhiều, té ra không phải.

Rồi xé một mảnh vải áo buộc ngón tay bị chém.

Thẩm Thăng Y khẽ khẽ thở dài, bước tới gần.

Một hồi tiếng sáo đột nhiên nổi lên, Thẩm Thăng Y không kịp suy nghĩ, thanh kiếm rung lên một cái, một màn kiếm quang che kín thân thể.

Trong tiếng sáo đột nhiên vang lên, một nắm độc châm từ trong ống sáo bắn như mưa tới Thẩm Thăng Y, Tư Mã Trường Cát nhìn như người chết lập tức vọt lên, lảng không nhảy xổ vào Thẩm Thăng Y, mớ độc châm vừa tan trước màn kiếm quang, Thẩm Thăng Y thân hình vờn ra một cái, thanh kiếm rẽ theo cùng lúc ấy rạch đứt cổ họng Tư Mã Trường Cát. Tư Mã Trường Cát không kêu lên tiếng nào, máu bắn tung toé, mười ngón tay cắm lút vào mặt đất.

Bọn Trương Thiên Hộ ba người vừa giật nảy mình, một hồi sáo trúc đúng lúc ấy lại từ trên trần vang xuống.

Trần nhà đều chạm khắc hoa lá kết thành một mảng vườn đẹp đẽ, đột nhiên có một phiến tung ra, một lão nhân nhỏ bé thò đầu dòm dòm.

Lão nhân nhỏ bé cười cười nhìn Thẩm Thăng Y:

- Thúc thúc thân thủ đã mau lẹ, đầu óc lại nhạy bén, chẳng kém cỏi chút nào.

Thẩm Thăng Y lạnh lùng hỏi:

- Người xuống đây hay là ta lên đó đây ?

Lão nhân nhỏ bé đưa hai cánh tay nhỏ bé cầm một ống sáo ra vung vẩy:

- Vị chủ nhân đây của ta rất muốn nói chuyện với các người.

Thẩm Thăng Y ánh mắt vừa sáng rực lên, còn chưa kịp hỏi, lão nhân nhỏ bé đã nói tiếp:

- Vị chủ nhân đây của ta muốn nói chuyện với các người.

Thẩm Thăng Y sững sốt, bọn Trương Thiên Hộ ba người nhìn nhau một cái, Tần Độc Hạc cười nhạt một tiếng nói:

- Y không muốn bọn ta chết à ?

Lão nhân nhỏ bé thở dài chép miệng:

- Tiếc là hiện các người đều không chết.

Trương Thiên Hộ nói:

- Cho nên tốt nhất là y ra mặt.

Lão nhân nhỏ bé nói:

- Chủ nhân thấy các người có đủ tư cách nói chuyện với người.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói:

- Xem ra đối với bọn ta như thế có lẽ là một thứ vinh dự thì phải ?

Trương Thiên Hộ cười cười:

- Hợp sức của bốn người chúng ta, nếu không bắt được người này, chắc cũng không...

Nói được nửa chừng, chợt im bặt, rốt lại ông ta vẫn chưa quên mối nguy hiểm bị răn cấm suýt chết mới rồi.

Thẩm Thăng Y cười cười:

- Có lẽ ngoài một thanh ma đao, một đôi tay ma, y còn có một cặp chân ma.

Trương Thiên Hộ nói:

- Nếu chạy một hơi là được nghìn dặm, chẳng ai đuổi kịp đâu.

- Cũng chưa biết thế nào.

Thẩm Thăng Y cùng Trương Thiên Hộ khẽ hỏi người đáp, dĩ nhiên họ chỉ nói đùa, chỉ là muốn xoa tan không khí căng thẳng.

Lão nhân nhỏ bé cười rộ:

- Người nói đúng lắm.

Tần Độc Hạc nắm chặt tay lại như sắp đánh lên, nhưng bị Trương Thiên Hộ cản lại, Trương Thiên Hộ nói ngay:

- Vậy thì mời y ra đây.

- Các vị cất binh khí trước đi được không vậy ?

Trương Thiên Hộ cất bàn toán vào túi áo, Thẩm Thăng Y, Liễu Thanh Phong, Tần Độc Hạc cũng thu kiếm và trượng lại. Lão nhân nhỏ bé đôi mắt di động:

- Đa tạ các vị đã hợp tác.

Nói rồi rút đầu vào không thấy đâu nữa, mảnh trần cũng đóng lại. Trương Thiên Hộ đôi mắt nhìn một vòng cau mày nói:

- Lão đệ, theo người thì y theo chỗ nào hiện thân ?

Câu nói vừa dứt, Tần Độc Hạc cảm trượng bước về phía bên trái, Liễu Thanh Phong đặt xác Sở Liệt xuống chiếc bàn bên cạnh rồi lui về bên phải

ooo